

Молодіжний кошторис

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

Виходить
з 5 грудня 1939 р.

Четвер, 10 січня 1980 року

№ 5 (2733)

Ціна
2 коп.

ЗА НОВИМИ ТЕХНОЛОГІЯМИ

Центральний Комітет КПРС і Рада Міністрів СРСР прийняли постанову «Про впровадження у 1980 році прогресивних технологій у виробництво сільськогосподарських культур».

У постанові передбачено завдання по вирощуванню соняшнику, цукрових буряків, сої, льону-довгунця, картоплі, томатів і ріпчастої цибулі за новими прогресивними технологіями, які дають можливість значно підвищити врожайність цих культур і знизити затрати праці. Господарствам мають бути виділені необхідні сільськогосподарські машини, насіння, мінеральні добрива, засоби захисту рослин та інші матеріальні ресурси. Встановлено завдання по випуску відповідної високопродуктивної техніки.

(ТАРС).

БУДЕ

ДАРУНОК!

Соціалістичні зобов'язання комсомольсько-молодіжної тракторної бригади колгоспу «Мир» Гайворонського району (групкомсорт Станіслав Сторожук) на 1980 рік.

Для хліборобів немає канікул. У цей час, коли поле вкрито снігом, члени нашої комсомольсько-молодіжної тракторної бригади готують техніку до наступних польових робіт, щоб відзначити ювілейний ленінський рік високим урожаєм. Ми, молоді механізатори, на честь 110-річчя з дня народження В. І. Леніна беремо такі соціалістичні зобов'язання:

— виробити за рік 48 тисяч гектарів умовної оранки;

— на еталонний трактор виробити 1830 гектарів умовної оранки;

— зекономити проти плану 7 процентів паливно-мастильних матеріалів;

— довести собівартість 1 гектара посівів до 3 карбованців 98 копійок;

— виростити і зібрати на 790 гектарах 32 128 центнерів озимої пшениці. Добитися врожайності цієї культури 40,6 центнера з гектара;

— довести валовий збір цукрових буряків до 128 800 центнерів. На кожному з 430 гектарів виростити 300 центнерів коренів;

— на 180 гектарах виростити і зібрати 3700 центнерів соняшнику, довівши врожайність цієї культури до 20,5 центнера з гектара.

ЗОБОВ'ЯЗАННЯ ОБГОВОРЕНІ І ПРИЙНЯТО НА ЗБОРАХ КОМСОМЛЬСЬКО-МОЛОДІЖНОЇ ТРАКТОРНОЇ БРИГАДИ.

ВІДЗНАЧИМО ТРУДОВИМИ РЕКОРДАМИ!

Соціалістичні зобов'язання комсомольсько-молодіжної тракторної бригади колгоспу «Перше травня» Маловисківського району (групкомсорт Валентина Єпішева) на 1980 рік.

Практикою давно доведено: утримати високе місце у трудовому суперництві важче, ніж завоювати його вперше. Той факт, що наші комсомольсько-молодіжний колектив постійно знаходиться серед лідерів змагання у районі, в області, спонукає нас до праці в чіткому ритмі, без зривів. І в несприятливих погодних умовах можна добиватися високих надоб'—у цьому ми переконалися з досвіду роботи в минулому році. Все залежить від людей, від правильної організації праці.

Досвід минулих років взяли в рік нинішній. Кожен день ленінської вахти, увесь рік має бути відзначений ударною працею трудовими рекордами. Тож на честь 110-ї річниці з дня народження В. І. Леніна беремо такі соціалістичні зобов'язання:

— надіти в ленінському, ювілейному році по 3200 кілограмів молока від кожної корови;

— продати державі 11 400 центнерів молока;

— все молоко здавати першим сортом;

— одержати на кожні сто корів 90 телят;

— протягом року заготовити 36 тонн дикоростучих трав (проти 32 тонн у минулому році).

ЗОБОВ'ЯЗАННЯ ОБГОВОРЕНІ І ПРИЙНЯТО НА ЗБОРАХ КОМСОМЛЬСЬКО-МОЛОДІЖНОГО КОЛЕКТИВУ ФЕРМИ.

Всесоюзна Ленінська перевірка

ДОДАТКОВО — 360

Стільки тонн надпланової з початку п'ятиріччя продукції — шкелю і кобальту — буде вироблено на Побузькому шкелевому заводі. Так ветерани і молоді підприємства ознаменують 110-у річницю з дня народження В. І. Леніна.

В. ЧЕБАНЮК,
секретар комсомольської організації Побузького шкелевого заводу.
Голованіський район.

ПІДКРІПИМО ДІЛОМ

Високі соціалістичні зобов'язання до 110-ї річниці з дня народження В. І. Леніна взяли трудівники Заваллівського графітного комбінату. За час, який залишився до ювілею, буде вироблено 750 тонн надпланового графіту, 20 тонн колоїдних препаратів і емануально-охолоджувальних рідин. Серед тих, хто дав слово виконати намічене, 300 комсомольців підприємства. Об'єднані у комсомольсько-молодіжні бригади, екіпажі, вони показують приклад сумлінного ставлення до справи: техніку і час використовують раціонально, із почут-

тям відповідальності. Особливо добре у ці січєві дні трудяться токарь Володимир Сивак і фрезерувальник Сергій Гаврошенко, слюсар Віктор Сивак і електромонтер Іван Мазуренко. Вони вже виконали особисті п'ятиріччя. Не відстають також шофери Володимир Плетнюк, Володимир Ожигінський.

Успіхові заваллівських графітників сприяє рух під девізом: «Працювати без відстаючих».

Г. КОВАЛЬЧУК,
секретар комітету комсомолу Заваллівського графітного комбінату
Гайворонського району.

ДОПОМАГАЄ НАСТАВНИК

З кожним роком збільшувати виробництво продукції — таке завдання ставлять перед собою працівники птахоферми колгоспу «Ленінський шлях» Олександрійського району. План чотирьох років п'ятиріччя по виробництву і продажу яєць державі перевиконано. А північного року птахівники одержать мільйон штук яєць, або 160 відсотків.

По три тисячі курей доглядають комсомолки Світ-

лана Коропенко і Людмила Нечиворенко. Справляються зі своєю роботою дівчата добре. І знають: завжди на допомогу їм прийде досвідчений наставник, старша пташниця Марія Тихонівна Мармаза. Ювілейну дату — 110-у річницю з дня народження В. І. Леніна комсомолки зобов'язалися відзначити високими показниками у роботі.

О. ЄРЕМЕНКО.
Олександрійський район.

НАРОДИТИ ТРАДИЦІЮ

СЛУЖБА СЕРВІСУ:

ШЕФСТВО КОМСОМОЛУ

Кожен рік несе на собі ознаку неповторності. Він входить у наше життя як повноправний господар, щось переставляючи, видозмінюючи, плануючи. З нього починаються наші радощі й турботи. З нього ми започатковуємо свої трудові будні, висловлюючи їх надії і задумами.

Не знаю, наскільки іншим здається прозаїчною професія продавця, але мені особисто і моїм подрузам по роботі з універсального торговельного об'єднання «Кіровоград» труд працівника приваблива видається не буденним. Покупці — люди різні за віком, характером, настроєм. Отож продавець повинен бути хоч трохи психологом. А це значить — з першого слова порозумітися і з піонером, і з пенсіонером. Минулого року нам це вдалося з успіхом.

Але цей рік (ознака неповторності!) особливий. По-перше, він — завершальний у десятиріччя, по-друге, ознаменований 110-ю річницею з дня народження В. І. Леніна, і, нарешті, цього року наш народ святкуватиме 35-ліття великої Перемоги над фашистськими загарбниками. Ці події стимулюють, і зобов'язують.

Стимулюють нас працювати ще краще, зобов'язують нарощувати крила передовим починам та ініціативам. Минув рік відтоді, як комсомольсько-молодіжна бригада УТО минула девіз: «Ветеранам війни, партії, комсомолу — комсомольську турботу!» Цей заклик став тією

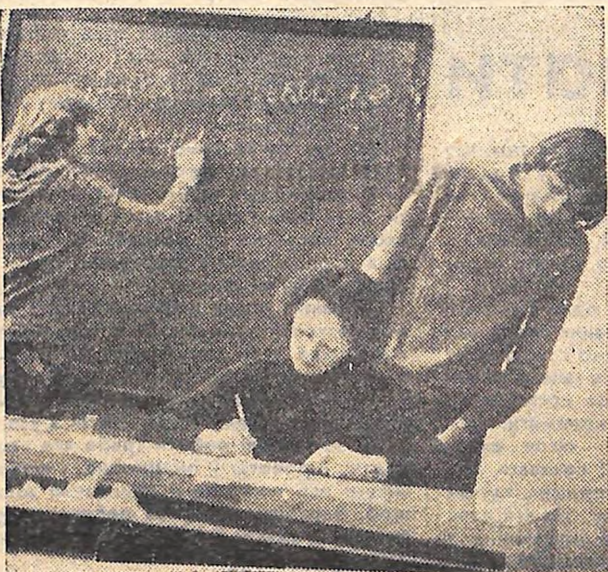
нагальною хвилею доброї справи, що охопила всіх комсомольців нашого об'єднання. 210 членів ВЛКСМ УТО тримають шефство над пенсіонерами та інвалідами Великої Вітчизняної війни.

Комсомольці приходять до них додому, беруть замовлення, які терміново виконують. Це — відповідальна і серйозна справа.

Клопітно! Звичайно. Зате як приємно почути щиру подяку з уст наших почесних покупців на адресу бригадира комсомольсько-молодіжної колективу відділу «Кіно-фото-гадинники» Тетяни Бурмакової, продавець комплексів «Гастроном» Наталі Переврзєвої, комплексу «Товари для чоловіків» Ольги Завдавайло, комплексу «Шиття і в'язання» Валентини Дерев'янської та багатьох інших.

Образно кажучи, від ініціативи до традиції — один крок. Ми його зробили. І нині, ідучи назустріч 110-ї річниці з дня народження В. І. Леніна, під девізом «Ветеранам війни, партії, комсомолу — комсомольську турботу!» не тільки працюють, а й змагаються між собою 21 комсомольсько-молодіжний колектив універсального торговельного об'єднання «Кіровоград». Запорука нашого успіху — в повсякденній турботі, уважності і чуйності до наших покупців. І це теж уже стає доброю традицією.

Н. ЛИТВИНОВА,
секретар комітету комсомолу УТО.

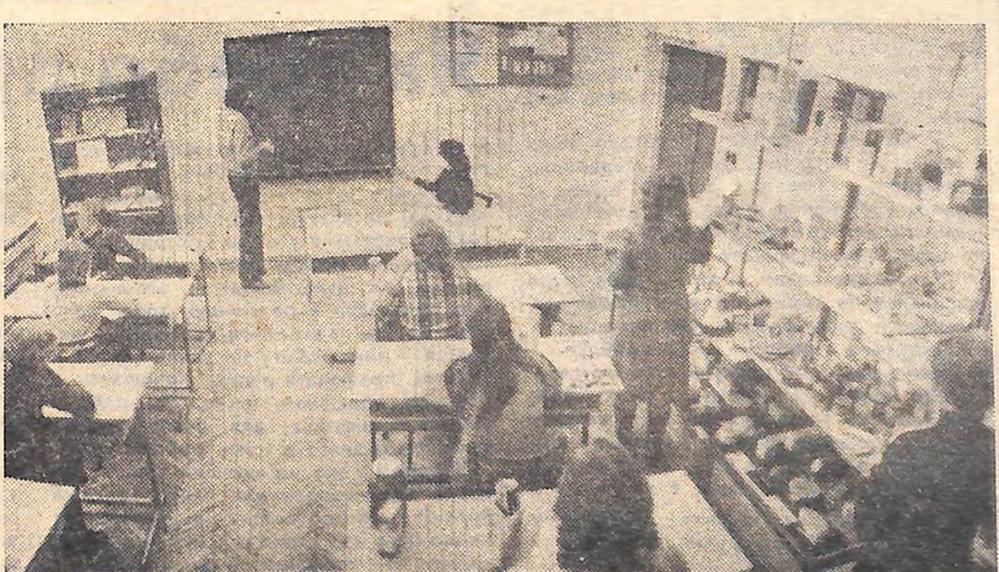

СЕСІЯ!

У технікумах і вузах області — гаряча пора. Вічно чимось заклопотані студенти стали у ці дні особливо серйозними і зосередженими — сесія! Випускники 32-ї групи товарознавчого відділення Кіровоградського кооперативного технікуму складають екзамени із курсу «Товарознавство продовольчих товарів».

На знімках: відповідає Вадим Литвинов (фото праворуч); п'ятірка!

Фото В. ГРИБА.

З КИМ

СТАНЬ ШАХТАРЕМ!

поведешся...

Що це треба було? До цього мав хорошу роботу: працював на одному з підприємств Кіровоградської області — слюсарем — наладником промислового устаткування. Але ні — поїхав на Донбас. Як сам говорив — випробувати себе, свої фізичні й моральні можливості на шахті, у вибій.

І вже потім, через рік, під час нашої першої зустрічі, я переконався у справедливості слів Івана: «Випробування провипло успішно». Вільно того, Пасічник твердо і пазавжди вирішив стати шахтарем.

Перш, ніж оволодіти професією, ТРЕБА ЗРОБИТИ ТАК, щоб у тебе повірили люди, а ти, у свою чергу, — обов'язково відчув їхню доброту і батьківське піклування. Лише виправдавши їхню шахтарську довіру, станеш справжнім гірником, так вважає Пасічник, пройшовши мудру науку за рік перебування в Донбасі.

«Треба робити так». А як? Пасічник теорії в учбово-курсовому комбінаті варобинного об'єднання «Свердловантрацит» Ворошиловградської області. Була в ті перші місяці й виробничя практика в комплексній бригаді прохідників очисного вибою кавалера ордена Леніна Леоніда Івановича Косолана з шахти «Харківська». Колектив відомий, і щоб потрапити до його складу, одного старання мало. Потрібно ще й несподівано сумісність. Адже йти разом у вибій, на

зміну — то не прогулюватися вулицями красивого Донецька — столиці басейну. До речі, велич міста створили також шахтарі. І вмінням видавати на-гора багато, ой як багато, чорного золота. І своїм бажанням прикрасити рідний край. Якщо тут працюєш, живеш, то ти вже невід'ємна частина всього цього. Це добре усвідомив Іван Пасічник. Спокійний і приволажений, він старався не заради показу, а задля загальної справи. Тому після практики потрапив у бригаду Л. І. Косолана.

Згадувати ту зміну Пасічнику не хочеться. Була вона звичайною для всіх і для нонсана. Спустилися у вибій і — до роботи. Метр за метром врізали в гірничу масу, звільняли від неї пласт антрациту. Справно працювали люди. Справно працював агрегат, що підбирав і транспортував подавав масу до вагонеток. Саме цей агрегат і обслуговував Іван. Наче й нескладно: регулюй подачу маси на транспортну стрічку. Але будь уважним, бо тоді...

...Трапилося так. За-

гавився Пасічник, транспортер перевантажился, і шків головного привода не витримав, луснув. Та це з такою силою, що відлетів на кілька метрів. Ог тобі і мнені: все зупинилося, і ти винний у цьому. «Ну, це вже «криш-ка» — подумавось. — Хлопці проходу не дають. Дорікатимуть, бо, мабуть, вийдемо сьогодні на поверхню без плану». Та ланка прохідників сирійняла вихід агрегата з ладу, без паніки. Викликали ремонтників, разом полагодили техніку, і пішла маса. Іван Пасічник, а не хтось інший, знову та й потім ще не раз обслуговував агрегат. Ніким замінити? В бригаді Л. І. Косолана всі — спеціалісти екстра-класу. Прохідники, а за сумісництвом підричники, слюсарі. Хіба не чув Іван закидів щодо неуважності, яка призвела до поломки? Чув: «З ким не бувало!» Але в цих словах Пасічник вбачав глибокий зміст: «Працювати треба так, щоб не підводити товаришів». І тоді, під час зміни, зрозумів, що хлопці йому довіряють, упевнені, що досвід до нього прийде з часом.

Я запитав комсомольця, нашого земляка Івана Пасічника, чи може він сьогодні називати себе справжнім гірником. Хлопець, трохи повагавшись (може, сумнівався у самовизначенні?) відповів: Ні, для цього року мало. До утвердження йти нелегко. Треба постійно вдосконалюватися, займатися авторитетом. Заложить це від багатьох факторів, а основне — від самого себе. Чи правильно обрав шлях у житті, чи не помилюся.

І ще, як у народі кажуть — з ким поведешся, від того й наберешся. Іван Пасічник — командир Кіровоградського обласного комсомольсько-молодіжного загону імені 60-річчя ЛКСМ України — «водиться» з хороними хлопцями. Від членів комплексної бригади прохідників Леоніда Івановича Косолана, він набирався шахтарської мудрості, вчиться вільно спокійно, вивчено, результативно працювати, щоб бути Людиною.

Іван Пасічник і десятки хлопців із Кіровоградщини, які, відсидівшись на закладі «Молодь, на шахти Донбасу», поїхали туди працювати, не помилюся. Вони обрали правильний шлях у житті. Будуть вивчені. Бо вивчений у цьому ватажок загону Іван Пасічник — шахтар.

А. ШИЛОШИЙ.

НА ЧЕСТЬ ВИЗВОЛИТЕЛІВ

Позавчора кіровоградці відзначили 36-у річницю визволення обласного центру від німецько-фашистських загарбників. У робітничих клубах, будинках і палацах культури відбулися тематичні вечори, зустрічі з колишніми фронтовика-

ми, які визволяли місто від порога. Воїни-визволителі провели в навчальних закладах уроки мужності.

Пшли люди до обелісків, клали квіти на могили полеглих героїв. Перед жителями, перед тими, хто вічно стоятиме у споєму безсмерті на високих постаментях, юнаки та дівчата давали клятву на вірність Вітчизні.

ТИХ ЛІТ
НЕ ЗМОВКНЕ
СЛАВА

Одним із найбільших партизанських з'єднань, що діяли на території нашої області в роки Великої Вітчизняної війни, було з'єднання, яким командував І. Д. Діброва, активний учасник громадянської війни. Народні месники громали фашистів у Олександрійському, Знам'янському, Світловодському (тоді Новогеоргіївському) та інших районах, визволяли від окупантів десятки сіл.

На знімку: колишні зв'язові партизанського з'єднання імені Ворошилова М. САВЧЕНКО та Л. ДІБРОВА (дочка І. Д. Діброва) знайомляться з книгою М. Пушкаря «Іх кликала совість», у якій, зокрема, розповідається про діяльність партизанів у Олександрійському районі.

Фото Г. ТАНСЬКОГО.

ЧЕРЕЗ ОДЕР

Після визволення Радянською Армією міста Новогеоргіївська Микола Василишин став бійцем 68-го окремого саперного батальйону 50-ї стрілецької Запорізько-Кіровоградської Червонопрапорної дивізії. Визволяючи від німецько-фашистських загарбників міста і села рідної Вітчизни, він пройшов із боєм до кордону фашистського рейху, громадянина його власної території.

Розвиваючи повальний наступ, війська 1-го Українського фронту з ходу форсували Одер, захопивши на західному березі річки оперативний плацдарм. Під час тих боїв особливо відзначився двадцятирічний юнак із Новогеоргіївська Микола Василишин.

...29 січня 1945 року частини 50-ї стрілецької дивізії підійшли до Одеру. Ефрейтор Василишин одержав наказ командира батальйону доставити човном десант піхотинців на західний берег річки.

Під прикриттям ночі сміливці вирушили у небезпечний рейс. Фашисти безперервно посилали в небо ос-

вітлювальні ракети. Помітивши човен, вони обрушили на нього шкваль вогню. Тисячі трасуючих куль прошили темряву.

Наперекір ворогові Василишин упевнено маневрував поміж крижин, що пливли по річці. Хоробрий воїн уже був недалеко від берега, коли фашистський снаряд пробив човен. Осколками важко поранило двох бійців. Вода ринула у пробіну.

Та сапер не розгубився. Вибиваючись із останніх сил, він добрався до берега. Висадив десант, а сам із двома пораненими бійцями переправився на лівий берег за підкріпленням піхотинців, що вже вели запеклий бій із гітлерівцями.

Нашвидку задрівши противника, комсомолець Василишин із новим десантом знову вирушив у небезпечний рейс.

Тричі відважний сапер перевозив піхотинців на невеличкий плацдарм. Повертаючись за новим поповненням, Василишин не дотягнув до берега: ворожий снаряд ущент розтрощив човен. Микола врятувався чудом:

ухопившись за дерево, що пливало по річці, він дістався до своїх.

Весь мокрий, в обмерзлом одязі, сапер роздобув новий човен і продовжував переправляти через річку десанти.

Сім рейсів зробив Василишин, кожен із них міг коштувати йому життя. 76 бійців і командирів перевіз хоробрий сапер на західний берег Одеру, де радянські воїни розширювали плацдарм, вбиваючи ворога з укріплених позицій.

За виявлені під час форсування Одеру мужність і героїзм Указом Президії Верховної Ради СРСР від 10 квітня 1945 року Миколі Яковичу Василишину було присвоєно звання Героя Радянського Союзу.

У наступних запеклих боях Василишина було тяжко поранено. У 20 юнацьких літ завершив він подвиг в ім'я рідної Вітчизни. У 20 літ обривалося життя Героя, який боровся за свободу Батьківщини.

М. ВЕНЦОВСЬКИЙ, завідувач позаштатним відділом оргмасової роботи та військово-патріотичного виховання Світловодського міського комітету ДТСААФ.

МІСЛЯ
ВИСТУПЧИ ВСЕ
ЗАЛЕЖИТЬ
ВІД
ЕЛЕКТРИКА?

У рейдовому матеріалі під таким заголовком (номер «МК» від 15 грудня 1979 року) йшлося про подолання у використанні електроенергії. Так, у складському приміщенні Кіровоградського оптово-розподільного об'єднання фірми «Взуття» (Лелеківський промисловий вузол) щогодини недоцільно витрачається на освітлення 320 ват енергії. При достатній високій температурі повітря тут вмикають електронагрівачі.

Редакція одержала відповіді з Компанійської райсільгосптехніки, Кіровоградської обласної контори фірми «Взуття», з інших колективів.

Критичний висвітлення газети обговорено в колективах, розроблено ряд заходів, спрямованих на усунення недоліків у економічному витрачанні електроенергії. На складах Кіровоградського оптово-розподільного об'єднання фірми «Взуття», наприклад, вилучено електронагрівачі, які використовувалися для опалення приміщень. Прізначено відповідальних за раціональне витрачання електричної енергії.

Система опалення складів на станції Лелеківка переведена на тверде паливо. Для освітлення приміщень і території застосовуються менш потужні електричні лампочки.

Одержала редакція лист і від керівництва Кіровоградської бази «Укробгакалії». В ньому також повідомлялося про те, що відразу після рейдової перевірки всі електронагрівачі знято на збереження, здійснюється контроль за тим, щоб удень заливний рампи не освітлювалися. Наказом по базі зобов'язано всіх працівників виконувати заходи по заощадженню енергії.

Як треба працювати

Якщо робота не йде, то не треба галюкувати, а краще зробити перерву, одуматися і взятися спокатку знову-таки тихо, навіть навмисне уповільнити, щоб себе витримати.

В час самої роботи, особливо коли справа не йде, треба роботу перервати, привести в порядок робоче місце і якпасті старанно інструмент і матеріал, зм'ясти сміття і знову взятися за роботу і знову поволі, помалу, але рівно.

У випадку повної невдачі треба легко дивитися на справу, не розгублюватися, починати знову роботу, ніби вперше...

Витримка в роботі — найголовніше. При невдачі не треба виходити з себе, треба брати себе в руки, і якщо була невдача, то треба робити так: взяти й зовсім спокійно зробити маленький відпочинок, а потім, добре продумавши, взятися за роботу знову. І ось тут для

Продовження. Початок у «Молодому комунар» за 22, 29 грудня 1979 року та 8 січня 1980 року.

того, щоб була витримка, треба провести ґрунтовну боротьбу з собою.

Звичайно в таких випадках буває так: людина, зіпсувавши яку-небудь річ, шаленіє, зривається з місця і згарячу починає шарапати роботу знову. Вона як на гонках, стає дуже швидкою, запальною, але одночасно й розсіяною, вона хоче обов'язково надолужити прогаване, а дивись — вона роботу зіпсувала вдруге.

Отже, працювати рівно, працювати в порядку, працювати чисто. Не треба в роботі відриватися для іншої справи, крім необхідного в самій роботі.

У роботі у нас не вистачає уваги. Ми часто відриваємося для інших справ, а потрібно себе до роботи приковувати, ні за що інше не хопатися. А між тим дехто працює так: попрацює, а потім побіжить

за чим-небудь, і часто навіть за тим, що йому зовсім не потрібне. А що з цього виходить? А виходить те, що людина скинула з себе робочий настрій, тут же багато чого забула в роботі, роздадила її, себе вимкнула і, звичайно, багато в роботі втратила.

Ми грішимо тим, що в один і той же час беремося за тисячу різних справ, але жодної справи не закінчимо і жодної як слід не виконаємо. Правило таке: добати в одне й те ж місце твердо, постійно, не відриваючись, до повної перемоги.

Є дуже дурна звичка — після виконання роботи одразу ж її показати, ось тут треба обов'язково «стерпіти», так би мовити, звикнути до успіху, зім'яти своє задоволення, зробити його внутрішнім, а то іншим разом у випадку невдачі вийде

«струснення» волі і робота спротивиться.

Є тип у робітничій сім'ї — вискокка. Якщо він щось добре зробить, то обов'язково буде показувати першому стрічному-поперечному.

Ось тут треба себе зім'яти, взяти в руки! Треба перемогти в роботі, виконати її добре і при цьому оком не моргнути. Зате іншим разом, коли робота буде вкрай зіпсована, не доведеться її відчувати очей ховати і страждати так, як страждають вискокки.

Справжня горда людина повинна бути обов'язково стримана. А в нас нерідко маленький успіх виносить тут же на вулицю, про це, починають писати і стрекіти, і за тиждень вже загложло. Отже, витримка в усьому і в тім числі в успіху.

По закінченні роботи треба все прибрати: і роботу, і інструмент, і робоче місце; все покласти у визначене місце, щоб, беручись знову за роботу, можна було все знайти і щоб сама робота не набридла.

«КІРОВОГРАД» У КІРОВОГРАДІ

Недавно в нашому місті гостинно розчинив двері новий ресторан «Кіровоград». Його загибше призначення оздоблене своєрідним орнаментом дереворитів і тканин.

Уже з перших днів загальний зал набув популярності завдяки комплексним обідам. Їх готують досвідчені кулінари.

Крім цього, в меню ресторану є чимало фірмових страв: бризоль «Кіровоград», крученики «Ігул» та інші.

Бараністі світильники, візерунчаті колонни, естрада, — все тут створює у відвідувача світлий настрій, допомагає скинути із себе втому, нервову напругу трудового дня.

На знімку у: куточок загального залу на 140 посадочних місць.

Фото В. ГРИБА.

СЛУЖБА СЕРВІСУ

Вироби фабрики «Індустріал», що при кіровоградському міському будинку побуту «Ігул», користуються великим попитом. Молодь тут працює під девізом: «Завантажувати — кожного бракованого виробу!» Вітальню його в житті сприяє бездефектна система контролю за якістю продукції. Контролери переглядають усі вироби, ведуть облік, скільки їх здано з першого пред'явлення, скільки повернуто на доробку.

На знімку: якість виробів перевіряє контролер комсомолка Антоніна УСЕНІНА.

Фото Ю. ЛІВАШНИКОВА.

У СІЧНІ 1944-го...

вісімнадцятирічному партизані Миколі Арнауті доручено відповідальне завдання: знайти провокатора у селі Дорожники. До партизанського табору юнак не повернувся: фашистські кати по-звірячому розправлялися з ним... У центрі Дорожників стоїть пам'ятник загиблим воїнам, що визволяли село від німецько-фашистських загарбників. Золотими буквами на меморіальній дошці вицарбувано: «Микола Арнаут».

Про подвиг сина, про гріз-

ні роки Великої Вітчизняної розповідь вільшанським та йосинівським школярам учасник війни Родіон Шиліков Арнаут. Хвилююча була зустріч і для ветерана, і для дітей. Пізніше щиро дякували батькові героя за розповіді, обіцяли в усьому бути схожими на Миколу.

М. НЕСМІХ,

директор Вільшанського районного Будинку піонерів.

Події,
факти,
коментар

У ЧЕРЗІ ЗА...
ПРАВАМИ
ЛЮДИНИ

Сьомий рік вони в розлуці, хоча кохають один одного, перебувають у любові і в них росте син... Луїс Гарсія народився в Мексикі, але ось уже 15 років живе і працює в США. Зібравши гроші на дорогу, він з'їздив, може навідатися у своє рідне місто до сім'ї. Але взяти дружини і дитину до США Луїс Гарсія не має права: для в'їзду в США потрібна віза. Сьомий рік американські імміграційні влади присилають йому відмову за відмовою.

Формальна причина відмов — жорстка (по суті расистська) квота, встановлена Вашингтоном для в'їзду іммігрантів із Мексики. «Ми твердимо, нібито основа імміграційної політики США — це прагнення до воз'єднання сімей», — заявив недавно президент профспілки працівників імміграційної служби США М. Харпольд. І тут же додав, що «кожному відомо неможливість воз'єднання, якщо мова йде про мексиканців, індійців, китайців, та що там казати — про іммігрантів із більшості країн світу». За даними газети «Вашінгтон пост», понад 48 тисяч дружин, синів і дочок мексиканців, які проживають у США, стоять ширі у безнадійній черзі у різних містах Мексики за американською візою візою, причому багато хто — роками.

Байдуже розповідаючи про це, «Вашінгтон пост» обходить мовчанням той факт, що під Заключним актом загальноєвропейської наради в Хельсінкі, який передбачає надання всілякого сприяння воз'єднанню сімей, стоїть і підпис президента США.

Е. БАСКАКОВ,
власкор АПН.

КОМЕНТАР

3 позицій
«ХОЛОДНОЇ ВІЙНИ»

Програма миру, прийнята XXIV з'їздом і доповнена XXV з'їздом КПРС, знайшла широку підтримку всіх миролюбних країн і народів і сприяла позитивному розвитку міжнародної обстановки в сімдесяті роки. На противагу цьому противники миру й розрядки останнім часом активізували свої дії, намагаючись повернути назад процес розрядки, посилити гонку озброєнь, загострити напруженість у світі.

Найхарактернішим щодо цього є виступ президента США Дж. Картера 4 січня по телебаченню із зверненням до країни, як він заявив «у зв'язку з надзвичайно важливим становищем у Південно-Західній Азії, яке швидко змінюється». Політичні оцінки, які він містить, і намічувані практичні кроки американської адміністрації на міжнародній арені як підкреслюються в заяві ТАРС, відзначаються невірніми, нехтуванням корінних довгочасних інтересів миру, розрядки міжнародної напруженості, конструктивного розвитку радянсько-американських відносин.

У своєму виступі президент США зводив наклепи на Радянський Союз і допомогу, які він подає Афганістану, грубо перекутив характер подій, що відбулися у Демократичній Республіці Афганістан. Він намагався заперечувати право афганського народу визначати шляхи свого внутрішнього розвитку, свої відносини з іншими державами. Замість того, щоб сприяти припиненню зовнішньої агресії проти Афганістану, яка чиниться при безпосередній участі США і Китаю, він оголосив про нові великі асигнування Пакістану для заохочення вторгнення ізоєні на афганську територію.

Дж. Картер висунув наскрізь фальшиву тезу про так звану «загрозу Іранові» з боку Радянського Союзу, який, як відомо, не втручається і не втручається у внутрішні справи цієї країни. Висунення такої тези американським президентом свідчить про намагання американської адміністрації відвернути увагу громадськості від політики грубого тиску на Іран, до якої американський імперіалізм вдається після провалу своїх планів перетворення цієї країни у воєнно-стратегічний придаток США.

Американський президент підтвердив своє рішення відкласти ратифікацію Договору ОСО-2, оголосив про скорочення експорту в Радянський Союз ряду товарів, у тому числі зерна, і відклав втілення в життя досягнутих домовленостей у галузі культурних і науково-технічних зв'язків. Ці заходи, запозичені з арсеналу «холодної війни», є грубим порушенням з боку США взятих ними на себе зобов'язань у взаємодійних з СРСР, що завдає шкоди передусім самим Сполученим Штатам.

Якщо оцінювати заяву Дж. Картера в цілому, то в ній відсутні реальне врахування міжнародної обстановки, переоцінюються реальні можливості США і явно недооцінюються можливості тих держав, щодо яких США мають намір жити тих чи інших заходів.

М. ЯКОВЛІВ,
оглядач ТАРС.

З ДИПЛОМОМ ДЕРЖАВНОГО ІНСТИТУТУ
ТЕАТРАЛЬНОГО МИСТЕЦТВА

Багдадський концертний зал «Аль-Зульда» яскравим зичливою порожній, цього дня був урочистою сценією. Сюди на дитячий спектакль привели учениць кількох жіночих шкіл. П'єса під назвою «Секрет шкатулки» було сподобалась глядачам. Зал то стихав, захоплений тим що відбувалося на сцені, то вибухав оплесками.

Після спектаклю ми познайомилися з режисером-постановником Касем Мухаммедом.

— Ось уже двадцять чотири роки моє життя пов'язане з драматичним мистецтвом, — говорить він російською мовою. — Після закінчення Інституту мистецтва у Багдіді я продовжував навчання на режисерському відділенні Державного інституту театрального мистецтва. Моїм керівником у Москві був Юрій Олександрович Звездський.

Після повернення на батьківщину 1968 року К. Мухаммед займається

режисурою, адаптує тексти для нових п'єс, сам грає в театрі. Він, проводячи педагогічну роботу в Інституті мистецтва, на сцені «Національного театрального трупу», «Сучасного художнього театру», студентської студії постановив десятки п'єс іракських драматургів, творів світової і російської класики. Серед них такі роботи, як «Міщани» і «Старий» М. Горького, «Дядя Ваня» А. П. Чехова, «Буратіно» О. М. Толстого.

Разом із «Національною трупою» Касем Мухаммедом часто їздять по країні, виступаючи в гастролях в інших арабських країнах — Азії, Марокко, Кувейті, Єгипті. У репертуарі цього провідного іракського театру готується і показується 8—10 п'єс за один сезон.

— Немало часу, — розповідає К. Мухаммед, — я віддаю випадковим роботам. — У нас на кожному курсі театрального відділення Інституту мистецтва навчається від 20

до 30 студентів. Після закінчення спеціальної і загальної підготовки вони продовжують творчу роботу в інших містах, займаються в кіно, на телебаченні. До речі, театральне відділення цього національного закладу очолює також колишній випускник Державного інституту театрального мистецтва Ф. Азав.

— Театр у Іраку, — продовжує 42-річний іракський режисер, — з кожним роком захоплює все більшу популярність. Талановита і здібна молодь прагне до творчості, до осягнення мистецтва перетворення.

Ми працюємо. «Приходьте на найбільшу прем'єру в наш театр, — запрошує К. Мухаммед. — Це буде п'єса Арбузова «Сгаромодна комедія», робота над якою знаходиться нині у завершальній стадії».

Ю. ЗІНІН,
власкор АПН.

Багдад.

ЖИТТЯ МОЛОДІ
ЗА РУБЕЖЕМ

Пномпень

Перші заходи кампучійських школярів у червоних галстуках промарширували вулицями Пномпеня. За рішенням ЦК Єдиного фронту національного порятунку Кампучії в країні створено поперекську організацію. Її ряди приймаються дітьми від дев'яти до 15 років. Поперекська організація діє під керівництвом Асоціації молоді за національний поряток Кампучії.

Улан-Батор

25-річний ювілей відзначив Улан-Баторський будинокський гешікун. За чверть століття в його стінах було підготовлено тисячі техніків, які працюють тепер у різних галузях реставрації. Багато з них стали засновниками будівельних підприємств урядових підприємств.

Нарешті будівельники — найпопулярніша в Монголії професія. Тепер уся країна являє собою величезний будівельний майданчик, на якому зводяться чудесні нові громадські підприємства, держоспі, дитячі будинки і культурно-популярні об'єкти.

Монровія

Наймолодші громадяни Ліберії одержали новорічний подарунок — у графстві Монсеррадо з'явилася будівництво селища для сиріт і бідняків дітей. Тут споруджено 15 будинків, спеціальні корпуси, амбулаторію, ванну, спортивний майданчик, де розмістяться дитячий садок і школа.

Мешканці сирітського притулку здобуватимуть освіту і набуватимуть спеціальностей механіків, електриків, теслярів, мулярів, будівельників.

Делі

«Ми шукаємо талантів» — під таким девізом у Делі закінчився щорічний конкурс самодіяльних колективів. У цьому році участь студентів багатьох університетів штатів Пенджаб, Уттар-Прадеш, Харіана, Раджастан. Характерна особливість цього традиційного конкурсу полягає в тому, що його учасники прагнуть до розвитку багатогалузевих спеціальностей Індії, народження загальних видів народного мистецтва.

Бонн

«За демократичну лицу школу». «Проти спорочення робочих місць для вчителів» — під такими лозунгами в Гамбурзі, Бремені, Дортмунді, Кельні та інших університетських містах ФРН відбулися масові виступи за демократизацію студентів, за робочих учителів і учасників молоді. Вони вимагали додержання соціальних і демократичних прав, сприяння реакційних «лаборан» на професії.

Бразилія

Студентська молодь Бразилії дала рішуче виступити проти спроб властей перешкодити активній участі бразильських студентів і дітей у політичному житті країни. Виступи у формі мітингів відбулися під егідою Національної спілки студентів (НСС) — прогресивної молодіжної організації, яка діяльність якої досі заборонено.

Прапор НСС було знову піднято в травні минулого року в м. Салвадорі, де опісля за довгі роки було проведено її з'їзд, а в жовтні відбулися вибори її керівництва.

Найголовнішим завданням бразильської студентства НСС вважає боротьбу за безплатну освіту і звільнення асигнувань на потреби освіти, проведення демократичних реформ у системі школи. Студенти найбільшій країні Латинської Америки активно підтримують вимоги пропонує громадянськості провести загальну пошуку і необмежену політичну освіту, виступають на підтримку народолюбної боротьби трудящих за свої права.

(ТАРС).

Семикласниця Кіровоградської середньої школи № 32 Рита Афанасьєва захоплюється багатоборством ГПО, плаванням. Успішно виступає вона на «Стартах надій», на змаганнях з піонерського багатоборства «Дружба». У дівчини вже є нагороди за зайняті призові місця — грамоти, дипломи. Та найбільше цінує вона диплом, який їй було вручено в піонерському таборі «Артек».

На знімку: Рита Афанасьєва у плавальному басейні.

Фото В. ГРИБА.

СПОРТИВНИЙ ВИПУСК «МОЛОДОГО КОМУНАРА»

Дубль 19-ї

Закінчилися відбіркові змагання за програмою Всесоюзних дитячих спортивних ігор «Старти надій» у школах обласного центру. На час зимових канікул припали фінальні зустрічі найсильніших спортсменів молодшої групи. На старти вийшли шість команд четвертих—п'ятих класів шкіл Ленінського та Кіровського районів.

З самого початку заявки

на перемогу подали представники СШ № 19. Кандидат у майстри спорту Наталія Осадча пробігла 30 метрів за 5 секунд і стрибнула в довжину на 3 метри 90 сантиметрів. Це кращий показник, ніж у переможця серед хлопчиків Андрія Мусіска із СШ № 4: в нього відповідно 5,1 секунди і 3 м 75 см. Обидва переможці були неперевершеними в багатоборстві.

До кінця змагань юні спортсмени «дев'ятих» школи не поступилися першістю нікому і другий рік підряд виграли у командному заліку. Призерами стали також команди четвертої і тридцять четвертої шкіл.

Р. ПРУДКО.

Щасливими були минулорічні старти на республіканських і всесоюзних змаганнях із художньої гімнастики для Лариси Горбачової, студентки Кіровоградського педагогічного інституту імені О. С. Пушкіна. Вона виконала норматив майстра спорту СРСР. Разом зі своєю однокурсницею Валентиною Самішевою Лариса виступала в складі збірної команди Української республіканської ради ДСТ «Буревісник» на всесоюзному турнірі з художньої гімнастики в Краснодарі.

На знімку: Л. ГОРБАЧОВА під час тренувань.

Фото В. ЧЕРЕДНИЧЕНКА.

У КОЛЕКТИВАХ ФІЗКУЛЬТУРИ

...І само- пере- вірка

Все почалося в травні. Саме тоді в школі з'явилися оголошення про створення секції велосипедистів. Скептики дивувалися: хто ж буде хлопців виховувати, адже на селі спеціаліста з такої спортивної дисципліни немає.

Знам'янчанин Валерій Красов вирішив допомогти школярам... Йому, досвідченому спортсмену (Валерій — майстер спорту з гонки на шосе і треку, в кросі) відразу сподобався потяг хлопців до занять велосипедним спортом. При зарахуванні до навчально-тренувальних груп Красов зважав не тільки на загальний фізичний рівень кожного, а й на те, хто як навчається.

Накрутили десятки, сотні кілометрів, пройшов не один місяць, поки з'явилися перші вагомі результати. На обласних змаганнях сільських школярів командою суботчан виступала успішно. Олександр Федькін, Сергій Ігнатів, Володимир Ткаченко зайняли призові місця, забезпечивши цим загальнокомандну перемогу. Турнір сільських школярів проходив під девізом «Хто ти, майбутній олімпієць?». Успіх окрилює хлопців. Юні велосипедисти відчували на перших для себе серйозних змаганнях, що дещо вже можуть. Зазначимо таку деталь: у цих змаганнях брала участь не тільки збірна команда, а майже вся секція (поза конкурсом). Навіщо? Задля впевненості, для самоперевірки.

Потім були республіканські змагання сільських школярів у Харкові. На них вихованці Красова виступили (як для дебютантів) також успішно, посідаючи загальнокомандне шосте місце...

...Так закінчився перший сезон. Але він не останній. І тренер Валерій Красов, юні велосипедисти готують себе у ці зимові дні до нових турнірів. Їм допомагають правління місцевого колгоспу імені Леніна, дирекція школи. Адже серйозні заняття спортом сприяють і серйозному ставленню до навчання, поведінки. Володимир Ткаченко, наприклад, за час, що відвідав секцію, поліпшив успішність у школі, став дисциплінованішим. Бо зрозумів (та й не тільки він один): хто погано навчається або нездовільно поводить, тому дорога в секцію закрита. Є у місцевих велосипедистів перспектива. Наступного навчального року у школі буде організовано спортивний клас.

А. МИКОЛАЄНКО.
с. Суботів
Знам'янського району.

Редактор
М. УСПАЛЕНКО.

ВОЛЕЙБОЛ

М'ЯЧ НАД СІТКОЮ

П'ять днів у спортивному залі педагогічного інституту імені О. С. Пушкіна тривав республіканський турнір волейболістів, присвячений 110-й річниці з дня народження В. І. Леніна. В іграх брали участь шість команд юнаків 1964—1965 років народження: з Дніпропетровська, Херсона, Вінниці, Сум і дві команди з Кіровограда: будівельного технікуму та ДЮСШ № 1. Добру техніку, тактику і фізичну підготовку продемонстру-

вали спортсмени Херсона. Вони виграли всі зустрічі і заслужено зайняли найвищу сходинку п'єдесталу пошани. Другими були дніпропетровці, третє місце дісталася юним кировоградцям із ДЮСШ № 1.

Переможці і призери нагороджені дипломами Кіровоградського обласного відділу народної освіти.

В. ШАБАЛІН.

На знімку: кировоградські волейболісти під час перерви.

Фото П. ХМУРИ.

Вручали «золото», а трибуни пустували...

ЧИ
ДАЛЕКО
ДО
ОЛІМПУ?

РОЗІГРАШ першості центральної ради спортивного товариства «Колос» із боротьби дзю-до серед юнаків 1963—1965 років народження відкрив рахунок республіканських змагань олімпійського року на Кіровоградщині. Два дні в м. невідомо-юнацької спортивної школи обласного спортивного комітету тривали вперті поєдинки юних атлетів із Дніпропетровської, Одеської, Чернівецької, Волинської, Харківської та інших областей України.

Звичайно, результати змагань одним принесли задоволення: інших розчарували. Учнів Кіровоградської СШ № 16 чотирнадцятирічний Володимир Паргамош шість разів виходив на таку, в п'яти випадках закінчував боротьбу чистим перемогом, і лише раз — по очкам. Звання чемпіона товариства Володимир здобув уперше.

Учнів Кіровоградської школи № 16 Ігор Червоненко з самого початку поєдинку з черкашанином Олександром Парасем «потрапив на прийом» і 15 секунд

був притиснутий «спиною до килима». Ще стільки ж — і суперник переможе. Але Червоненко замість того, щоб ліквідувати загрозу поразки, а й перевести «на утримання» гостя і за півхвилини закінчити зустріч на свою користь, Ігореві дісталася «срібло». А чемпіоном у цій ваговій категорії (до 83 кілограмів) став його товариш по команді Олександр Прудко.

У ваговій категорії до 75 кілограмів фінал розігрували двоє кировоградців. Олександр Шаповалов із школи № 13 і Віктор Зуєв зі школи-інтернату № 2. Поєдинок закінчився перемогою Шаповалова по очкам з рахунком 5:0.

Отже, серед семи спортсменів республіки, які піднялися на найвищу сходинку п'єдесталу пошани, було троє кировоградців. На змаганнях не розігравалася командна першість. Але, якщо було так, то воно не так уже й часто. Ідеальне, дехто із спортивних керівників ігнорує цю прописану істину. Стосується це і обласної ради товариства «Колос», який було доручено організацію і проведення першості центральної ради товариства із боротьби дзю-до. Любителі спорту не знали про цю подію, навіть біля ДЮСШ обласного спортивного комітету були відсутні оголошення про змагання. Тому й проходили вони віро, при порожніх трибунах.

М. ОРЛЮК.

ВІД АФІН — ДО МОСКВИ

З ІСТОРІЇ ОЛІМПІАД

Перші, перші...

У перших трьох Олімпіадах російські спортсмени не брали участі. І лише в протоколах IV Олімпіади з'явилися російські прізвища. Взявши, яку послід, в Лондон (Ігри IV Олімпіади) проходили там з 27 квітня по 31 жовтня 1908 року, значилось 8 чоловік. Але на Ігри приїхало лише п'ять: Микола Панін-Коломенкін, Микола Орлов, Андрій Петров, Євген Замотін та Григорій Дьомін. Троє з них добились успіху. У турнірі з фігурного катання на ковзанах звання олімпійського чемпіона здобув Микола Панін-Коломенкін. А борці класичного стилю легковаговик

Микола Орлов і важковаговик Андрій Петров стали срібними призерами.

Микола Олександрович Коломенкін почав виступати в 1896 році під псевдонімом Панін і під цим прізвищем увійшов у історію спорту дореволюційної Росії. Він був всесвітньо розвінчаним спортсменом: захоплювався футболом, тенісом, прекрасно виступав. Але найвищих результатів досяг в стрільбі і фігурному катанні на ковзанах. Панін-Коломенкін був 12-разовим чемпіоном Росії зі стрільби з пістолета і 11-разовим — зі стрільби з бойового револьвера. 1928 року 56-річний спортсмен зайняв на Всесоюзній спартакіаді перше місце зі стрільби з пістолета. А через 32 роки після Олімпіади в Лондоні за багаторічну громадсько-педагогічну і науково-дослідницьку роботу та за видатні спортивні досягнення М. О. Панін-Коломенкіну було присвоєно звання заслуженого майстра спорту СРСР.

Старти у січні

11—13 СІЧНЯ — кубок УРСР із класичної боротьби, Запоріжжя; 17—20 — першість УРСР серед юнаків з боротьби дзю-до, Кіровоград; 18—20 — кубок УРСР із легкої атлетики, змагання серед юнаків і дівчат, Харків; 19—20 — перший тур заочних республіканських змагань серед збірних ДЮСШ з легкої атлетики (молодша група), Кіровоград; 24—27 — Всесоюзний турнір на приз Українського телебачення з боротьби дзю-до, в змаганнях беруть участь команди міст республіки; 26—27 — перший тур заочних республіканських змагань серед збірних ДЮСШ з легкої атлетики (старша група), Кіровоград.

«Молодой коммунар» — орган Кіровоградського обласного комітету ЛКСМ України.

На українському мові.

БН 00511.

Газета
виходить
у вівторок,
четвер
і суботу.

316050, МСП
м. Кіровоград,
вул. Луначарського, 36.

Обсяг 0,5 друк. арк.

Індекс 61197.

Зам. № 15.

Тираж 53 500.

Друкарня імені Г. М. Димитрова
видавництва
«Кіровоградська правда»
Кіровоградського обласного
Компартії України,
м. Кіровоград, вул. Глінки, 2.